

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Lögnens Fader

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 513. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_536-txt-shoot-idm110/facsimile.pdf (tilgået 03. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Den Nordiske Kirke-Tidende

et Aage-
for Kirken



Skrift
og Skolen.

Nr. 31. Tiende Søndag efter Trinitatis 1834.

Udgivet og forlagt af Mag. Jac. Chr. Lindberg. Trykt hos Fabricius & Cragngael.

Man trykkes. I Kjøbenhavn Postkontoret den 2 August 1834. Trykken.

Om Kjønnens Sæder.

Den Stund der for Ophibet først blandt os om "Djævels-Forsættelsen," har vist sig en meget latterlig Side at betragtes fra, thi da Man saa bygge Sider er omg em, ved "Djævelen" at forføde Kjønnens Sæder, og Ophibet-Mans den til alt Dødt, synes det indlysende, at:

"Hos ei den Børste vil forluge,
Hvem har den Dødt Leo at plage,"

men vi tør dog være villige nok til at indkomme, at hvem der selv føler sig fremdigh indet mod Troen paa Christi Skaldom eller mod Vigt eller Mægt i Høvede-Treen, er nødt til at sige Forsættelsen ved en Villighed, hvor det fremstilles, at "Kjønnens Sæder" og "Troens Færd" er Een og den samme. Naar derfor blot Hæderdeggene vilde være ligesaa vilige og indvæmme, det var Gædd at forlange, vi for at sige

den, skulle forsætte ved Daab's-Pagt, hvor-paa vi grunde vor Saligheds-Haab, da maatte vi ikke misunde dem Fjædet til at indføre blandt sig en ny Daab's-Pagt, som, vel at mærke, allerede er alle Dødt, som Hr. Stifts-Preest Clausen og Andre i Lebet af et halvt Aarhundrede har døbt og confirmeret, med mindre de siden har tilegnet sig den gamle Pagt. Da nu Hr. Preestfor Clausen udenfor sit et En af Dødt, saa kæmper han jo for "sin Daab's-Pagt" ligesom vi for "vores," og naar vi tidlige havde betraglet Sagen fra denne Syns-Punkt og, som det sig bør i saa vigtige Ting, omtentlig taget Bladet fra Vanden, da kunde endel usædvanlig og hedejuld Liv være undgaaet. Hvor gjerne vi nemlig end maatte ønske at kunne overbevise Hr. Preestfor om, at den egenlystige frembrakte Daab's-Pagt, han kæmper for, høflighedsalt, er aldeles usædvanlig og berettiger ikke til Deelagtighed i de Christnes levende Haab, saa maatte

